

SIÊU CỎ
BÓNG ĐÁ

SIÊU CÒ BÓNG ĐÁ - NHỮNG BÍ MẬT ẨN GIẤU

Bản quyền tiếng Việt © Vũ Gia Luyện - Vũ Hoàng, 2025

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của tác giả. Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn.

SIÊU CỎ BÔNG ĐÁ

NHỮNG BÍ MẬT ẨN GIẤU

VŨ GIA LUYỆN - VŨ HOÀNG

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

MỤC LỤC

I. CỰC PHẨM CỦA TẠO HÓA 4

01	Trước	9
02	"Dollaramma"	10
03	Trường học của Raiola	18
04	Ông chả biết cái quái gì về bóng đá	23
05	Những phi vụ đầu tiên	29
06	Ibra! Ibra! Ibra!	37
07	Đừng có đùa với tôi	43
08	Ông trùm	51
09	Mino Ngoại truyện: Paul Pogba	55
10	Mino Ngoại truyện: Nữ tướng của Raiola	61

II. CON MUỖI 66

01	Mở đầu	68
02	Trỗi dậy	71
03	Phân chia thị trường	93
04	Tiến	103
05	Phẩm chất quý ông	121
06	Khi chúng ta là một gia đình	138
07	Những kẻ mạo danh	153

III. ĐÂU LÀ ĐƯỜNG TA ĐI 166

01	Con đường phía trước	168
02	Vượt vũ môn	172
03	Tìm kiếm khách hàng	182
04	Giá trị của cầu thủ	191
05	Đối mặt với truyền thông	206
06	Trung Đông vẫy gọi	212
07	Bóng đá nữ, mỏ vàng mới	221

IV. KẼ GIẤU MẶT 228

01	Mở đầu	230
02	Đại diện của Anh	231
03	Đại diện của Đức	241
04	Đại diện của Italia	252
05	Đại diện của Tây Ban Nha	261
06	Chúa tể	267

V. NGƯỜI ĐEM LẠI GIẤC MƠ 289

01	Sự khác biệt	290
02	Nước trong thì không có cá	292
03	Mạng lưới của Mendes	300
04	Giải tử bé	309
05	Món quà của Thượng đế	314
06	Tin tôi đi!	326
07	Vĩ thanh	331

I CỰC PHẨM CỦA TẠO HÓA

III ĐÂU LÀ ĐƯỜNG TA ĐI

II *CON MUỖI*

IV *KẺ GIẤU MẶT*

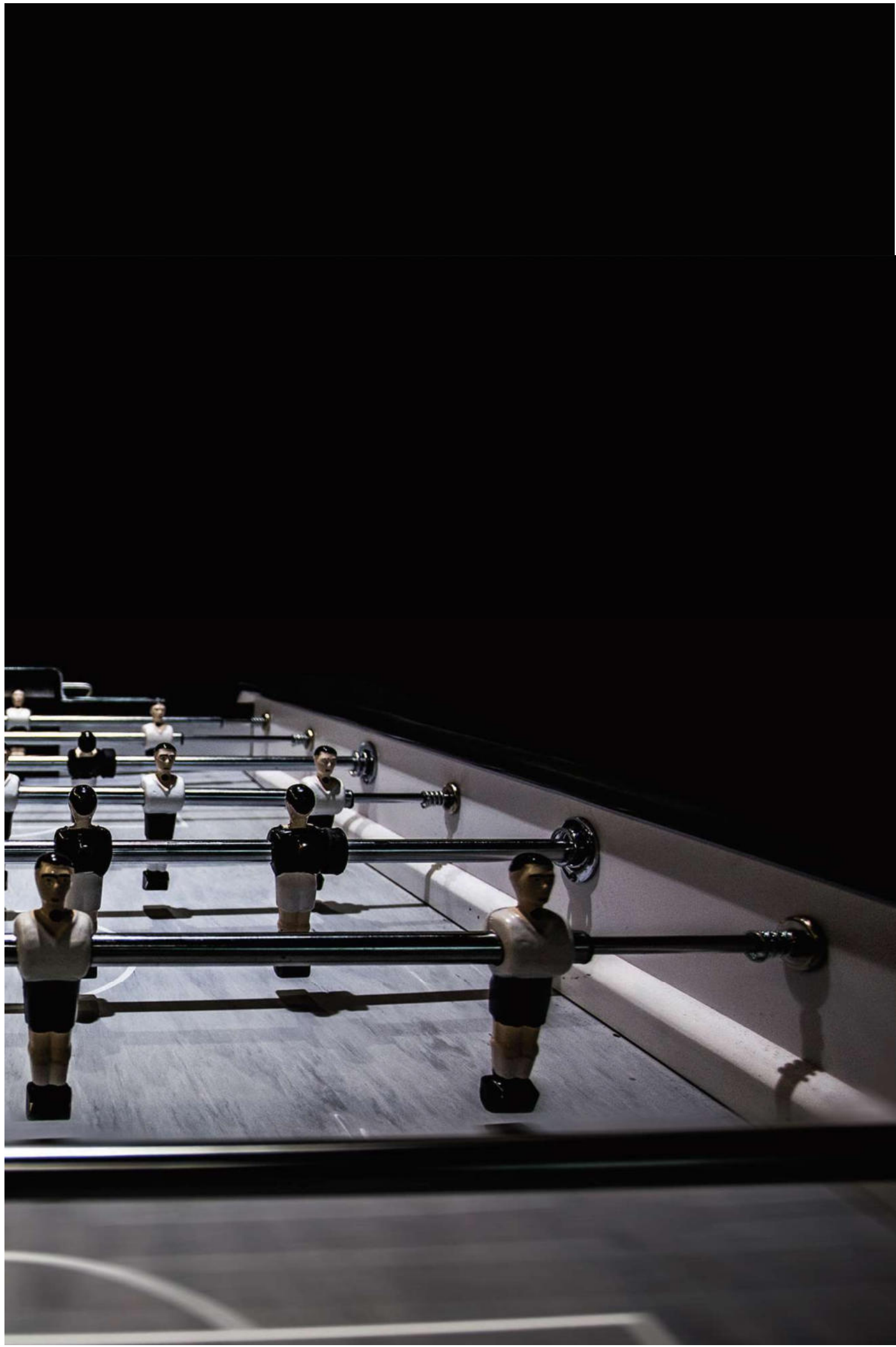
V *NGƯỜI ĐEM LẠI GIẤC MƠ*

CHƯƠNG

I

***CỰC PHẨM
CỦA TẠO HÓA***

01 TRƯỚC KHI VÀO TRUYỆN

- Tên tờ chưa các cưng? - Mino Raiola trong bộ dạng nằm bệt trên giường bệnh với đủ các loại dây rợ cắm vào người để duy trì sự sống, vẫn không quên nhếch mép cười khi đọc những bản tin đính chính về hắn trên những tờ báo lớn nhất thế giới.

Thì đây! Vài ngày trước đó, truyền thông thế giới đồng loạt đưa tin một cách rầm rộ, nào là “Ồ kìa, người đại diện của Haaland đã qua đời!”, nào là “Xong! Raiola đã về với Chúa!”. Khắp các tờ báo ngập tràn tiểu sử của hắn. Trên các trang mạng xã hội, những dòng trạng thái chia sẻ hoặc với giọng văn ca tụng, hoặc đượm vẻ mỉa mai xuất hiện dày đặc. Thế rồi, BÙM! Raiola xuất hiện trở lại khiến tất cả đều chưng hửng. Báo chí đành đưa tin đính chính trong khi các trang mạng xã hội lặng lẽ xóa bài, để rồi 48 giờ sau đó, gia đình Raiola ra thông cáo “Mino đã ra đi”. Cú lật kèo ngoạn mục đến mức khiến tất cả báo giới phải cay đắng thừa nhận, ngay cả khi cận kề với tử thần, Raiola vẫn có thể thao túng truyền thông và biến họ trở thành con rối trong ván bài của mình. Cho đến khi nhắm mắt lìa đời, hắn vẫn có thể mỉm cười vì đã kết thúc một ván cờ hoàn hảo.

Ván cờ đưa hắn trở thành một huyền thoại của bóng đá...

02

“DOLLARUMMA”

“

Gigio là Maradona

– Mino Raiola

Đầu tháng 5/2021, một đám đông cổ động viên Milan nóng tính ùn ùn kéo tới sân tập Milanello. Họ giơ cao những biểu ngữ chửi bới Mino Raiola thậm tệ, đại loại như “thằng khốn”, “đồ tham lam khốn kiếp” và một đồng tử ngữ chợ búa khác được trang trọng ghi trong cuốn từ điển giang hồ của vùng Lombardia, đồng thời yêu cầu thằng nhãi con cao kều Gianluigi Donnarumma đổi chất với đại diện của fan. Thủ môn trẻ tuổi của Milan ban đầu từ chối nhưng cuối cùng, trước sức ép của đám ultra, anh đã buộc phải bước ra để nói chuyện phải quấy. Tối hậu thư cho Gigio: “Mày phải gia hạn hợp đồng ngay trong tuần này hoặc cút lên băng ghế dự bị khi gặp Juve”. Donnarumma bật khóc tu tu một lần nữa, hết như trước đây bốn năm, anh cũng ở trong tình cảnh không biết tương lai của mình ra sao khi mùa giải đi vào hồi kết.

Ở Hà Lan, Mino nghe tin dữ đã lập tức triệu tập khẩn cấp thằng em Enzo bay ngay sang Ý để bảo vệ cho “thằng nhóc”. Làm gì có chuyện “con gà đẻ trứng vàng” của hắn lại bị đe dọa như thế được. Kết quả, Donnarumma đã bình yên đá nốt những trận cuối cùng trong màu áo Milan, ăn mừng như một thằng điên cùng đồng đội khi câu lạc bộ giành quyền trở lại Champions League sau 7 năm mòn mỏi và rồi,

a lê hấp, xách vali lên đường dự Euro (và sau đó còn vô địch và giành danh hiệu “Cầu thủ xuất sắc nhất giải” hẳn hoi) dưới tình trạng thất nghiệp. Nguyên nhân thì ai chả rõ! Mino đòi Milan phải chi 20 triệu euro cho hẳn thì hẳn mới thúc Gigio ký gia hạn hợp đồng, mà là bản hợp đồng 2 năm thôi nhé, 5 năm thì đừng có mơ! Giám đốc kỹ thuật Paolo Maldini lắc đầu nói “Không” đầy chất đàn ông và thế là hai bên chia tay nhau cái rụp. Cuộc chia tay ấy đã chấm dứt một trong những drama gia hạn hợp đồng phức tạp và nhiều khê nhất lịch sử của Milan mà Mino là kẻ thao túng từ đầu và giành thắng lợi cuối cùng.

Drama bắt đầu vào một ngày năm 2013 khi Raiola đến gõ cửa gia đình nhà Donnarumma.

Đó là một khung cảnh đầy hoạt kê được chép lại trong cuốn sách kể về chính gã siêu cò này. Lúc bà Maria mở cửa, trước mắt bà hiện ra một khối thịt tròn vo đang nở nụ cười đáng yêu nhất trần đời. Bà lập tức kêu lên với ông chồng đang dán mắt xem mấy bộ phim truyền hình nhạt toẹt trên TV trong phòng khách:

- Ông nó ơi, Raiola đến nhà mình này!

Đến đây, hẳn các bạn sẽ nghĩ ông Alfonso sẽ ngồi bật dậy, chạy ra cửa rồi tay bắt mặt mừng với Raiola? Nhầm to nhé! Ông ta vẫn ghéch chân trên ghế bành, xoa xoa cái bụng đã bắt đầu bự vì tuổi tác như hàng triệu người đàn ông Italia chân chính khác và đáp với giọng uể oải:

- Bảo thằng thộn đó là tiền mua thịt lợn bữa trước, tôi sẽ trả vào cuối tuần.

Liên quan? À, chả là cái họ Raiola của gã béo rất phổ biến ở Italia. Dễ chừng có đến 1 triệu người mang họ ấy chứ lại. Và “thằng thộn” Raiola bán thịt ở khu phố của nhà Donnarumma thì Alfonso lạ quái gì bản mặt của nó nữa.

- Không phải thằng bán thịt lợn, mà là Mino, Mino Raiola. - Bà Maria nói vọng từ cửa ra vào.

- Ế, nghe giống tên gã đại diện của Balotelli nhỉ?

- Thì hẳn chứ ai!

Đến đây thì một thằng ngu cũng biết mình phải làm gì. Alfonso vùng khỏi ghế như một cái lò xo, chạy ra ngoài cửa, nhìn chằm chằm khoảng 3 giây vào khối thịt bằm viên rán để chứng thực lời nói của bà vợ, rồi đáp thẳng vào phòng ngủ, mặc ngay một bộ đồ tươm tất. Tuy nhiên, hành động ấy chẳng làm Raiola đánh giá cao hay thấp cái nhà Donnarumma này thêm chút nào. Đối với hắn, đối tác có mặc bộ Kition K50 hay cởi trần quần xà lỏn thì hắn vẫn tiếp chuyện như thường. Đơn giản thôi! Chính hắn cũng đâu có thèm quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình và luôn mặc bất cứ thứ gì hắn vợ được đầu tiên trong tủ quần áo, thay vì chọn tới chọn lui như một thằng đàn bà chính hiệu.

Tất nhiên, mọi chuyện sau đó diễn ra nhanh chóng đến mức chẳng có nhiều điều để nói. Chỉ mất chừng nửa giờ đồng hồ, Raiola đã vui vẻ ra về và cầm theo tờ giấy đồng ý để hắn trở thành người “bảo trợ” cho Gigio với chữ ký ủy quyền chưa ráo mực của ông bà Donnarumma. Mà theo một nhân vật giấu tên dự đoán thì trong khoảng thời gian đó, dễ phải đến 29 phút, hai bên chỉ tâm tình về sự cần thiết của món pizza đối với nền hòa bình nhân loại và chiều cao như hack của thằng bé thủ môn. Những người chủ của Milan ở thì tương lai vẫn chưa biết rằng sự kiện sáng hôm ấy sẽ lấy đi của họ một số tiền khổng lồ vài năm sau đó.

Adriano Galliani là một người rất thông minh. Vào cái ngày ông bắt tay thằng bé mới 14 tuổi nhưng đã cao hơn ông tới nửa cái đầu, ông biết mình cần phải sớm trói chân nó. Năm 2015, khi Gigio tròn 16 tuổi, Galliani đã thực hiện nhiệm vụ của mình, đó là đem lại cho cậu bé này bản hợp đồng chuyên nghiệp đầu tiên với mức lương 100.000 euro mỗi năm sau thuế. Đối với một cậu học sinh trung học, số tiền ấy thực sự không hề nhỏ. Nên nhớ, thu nhập bình quân đầu người của Italia vào thời gian này là 27.480 euro/năm. Có nghĩa là ở tuổi 16, Gigio đã kiếm được nhiều gấp 4 lần mức bình quân của người Ý. Để tiện so sánh, nó giống như một thằng bé lớp 10 bỗng nhiên lãnh mức lương 34 triệu đồng mỗi tháng ở Việt Nam vậy.

Tuy nhiên, Raiola đã chuẩn bị sẵn một kịch bản để Gigio có thể kiếm được một bản hợp đồng “thơm” hơn thế, không phải vài lần, mà là hàng chục lần.

Tháng 2/2017, Donnarumma tròn 18 tuổi và theo luật, Milan được quyền tiến hành ký dài hạn thay cho bản hợp đồng cũ chỉ còn thời hạn đến tháng 6/2018. Quy định ở Italia chỉ cho phép cầu thủ dưới 18 tuổi ký hợp đồng tối đa 3 năm, còn nếu muốn 5 năm thì cứ đủ tuổi công dân mới được. Khổ nỗi, Gigio từ lâu đã là một ngôi sao thực thụ. Anh là thủ môn số 1 của Milan từ hồi 16 tuổi rưỡi và là một trong những tài năng trẻ đáng xem nhất của bóng đá thế giới. Giá trị của anh trên thị trường chuyển nhượng được tính toán không dưới 30 triệu euro. Không chỉ vậy, Gigio đã được triệu tập lên đội tuyển quốc gia và ra sân 2 lần. Tất cả đều hiểu, sau khi Buffon nghỉ hưu, khung thành của Azzurri sẽ thuộc về anh. Milan tất nhiên phải giữ chân anh bằng mọi giá, chỉ có điều lúc này Milan đang vướng vào drama “đổi chủ” đầy kỳ quặc.

Thời điểm ấy, thiết chế cổ lỗ sĩ mà Silvio Berlusconi áp đặt lên Milan đã kéo dài hơn 30 năm và đang dần đi đến hồi kết. Trong hơn 30 năm tại vị, cựu Thủ tướng Italia đã biến Milan trở thành câu lạc bộ thành công nhất thế giới nhưng đi kèm là một khoản nợ nần, thua lỗ khổng lồ. Cứ mỗi năm, “sếp Hói” phải ném vào Milan 50 triệu euro để bù thâm hụt và các con của ông tất nhiên không muốn “khoản thừa kế tương lai” của mình cứ teo tóp dần. Thế là họ ép ông ta phải bán Milan. Và ông bán thật.

Lúc đó, Raiola làm gì?

Hắn chẳng làm gì cả. Hắn từ chối lời đề nghị gia hạn hợp đồng mà Galliani đưa ra cho Donnarumma. Tại sao phải tiếp tục gắn bó với một đội bóng mà chưa biết chủ của mình mấy tháng nữa là đứa quái nào, làm nghề gì, mặt mũi có nốt ruồi, để râu quai nón hay cạo nhẵn thín chứ?

Và hắn chờ đợi là hoàn toàn có lý. Drama chuyển giao câu lạc bộ của Milan kéo dài lê thê như phim *Cô dâu 8 tuổi*. Sau khi giới thiệu nửa tá nhà đầu tư tiềm năng, cuối cùng, người ta thấy Milan rơi vào tay một người đàn ông bí ẩn mang tên Lý Dũng Hồng. Ông ta

đã đồng ý chi 650 triệu euro để tiếp quản 99% cổ phần câu lạc bộ. Nhưng Lý Dũng Hồng là ai? À thì... đây: sinh năm 1969 ở Hóa Châu, Quảng Đông và có dăm ba nhà máy sản xuất “cái gì đấy” ở vùng nông thôn Trung Quốc. “Cái gì đấy” cụ thể là gì thì chịu, đến cơ quan thuế còn chả biết nữa là đám fan ở tận trời Âu. Thông tin thế là đủ lắm rồi! Chấm hết. Không có gì thêm nữa.

Để đưa Milan trở lại quỹ đạo chiến thắng, các ông chủ mới mời Marco Fassone và Max Mirabelli lãnh ấn tiên phong trong lĩnh vực thể thao và mục tiêu của hai vị sếp này chính là giữ chân Donnarumma bằng mọi giá. Nhưng Raiola vẫn trì hoãn. Không một tín hiệu nào được phát ra từ hắn. Không ai hiểu hắn đang tính toán gì. Chỉ có các fan của Milan là sôi sục. Trong vòng ít ngày, các nhóm CĐV của đội bóng bắt đầu hành động. Trước tiên là việc đăng các dòng trạng thái chửi bới trên facebook và twitter. Tiếp đến là tụ tập trước Casa Milan làm loạn và sau rốt là mang áo số 99 ra đốt bỏ ngay trên đường phố.

Raiola lập tức bật chế độ bảo vệ thân chủ của mình. Nhưng hắn đâu có phải là bé Na - Ma đồng giáng thế, lắc mình một cái biến thành ba đầu tám tay để che chở Donnarumma mọi lúc mọi nơi được. Trong trận đấu giữa U21 Italia - U21 Đan Mạch tại Krakow, đám CĐV đã ném hàng trăm tờ đô-la giả xuống dưới khung thành, nơi Donnarumma đang đứng và gửi gắm những lời chửi rửa thậm tệ nhất cho thủ thành người Italia. Đó là các thành viên của Hội hâm mộ Milan tại Ba Lan và họ là một trong những người đầu tiên mĩa mai cái họ của Gigio thành “Dollarumma”.

Bất chấp các cuộc tấn công ở cả ngoài đời lẫn trên mạng xã hội, Raiola vẫn kiên quyết không ngồi vào bàn đàm phán với Fassone và Mirabelli. Hai vị giám đốc của Milan đứng ngồi không yên. Họ sợ mất trắng viên ngọc quý nhất của mình vào hè năm sau và liên tục gây áp lực trên truyền thông. Đây là điều mà Raiola cực kỳ ghét. Đối với hắn, việc đàm phán hợp đồng là chuyện nội bộ. Chẳng việc quái gì phải phơi mặt cho lũ phóng viên moi móc để đăng lên mặt báo mỗi giờ kiếm quảng cáo cả.

Raiola càng im lặng, Fassone và Mirabelli càng nâng giá lên. Mức lương mà ban đầu họ định trả cho Donnarumma là 3 triệu euro thì giờ

đã dần tăng lên 4 triệu, 5 triệu rồi hứa hẹn mang cả ông anh trai Antonio quay trở lại San Siro. Raiola vẫn im lặng. Cuối cùng, một cuộc hẹn gặp giữa hai bên đã diễn ra. Raiola được mời tới Casa Milan cùng anh em nhà Donnarumma. Hẳn đến. Và hẳn tuyên bố ngay trong cuộc họp:

- Không ký!

Fassone và Mirabelli giận tím mặt, chỉ muốn lao vào ăn tươi nuốt sống Raiola. Nhưng hẳn vẫn thản nhiên đứng dậy phủi mũng ra về, bỏ anh em Donnarumma ở lại. Khi bóng hẳn khuất xa, Gigio vội vớ lấy cái bút và ký thẳng vào bản hợp đồng của anh. Antonio cũng bắt chước tương tự. Vậy là bản hợp đồng đã được thông qua: 6 triệu euro cho Gigio và 1 triệu cho Antonio, một thủ môn hạng C phải trôi dạt tới tận Hy Lạp để kiếm cơm. Tức tổng cộng 7 triệu euro mỗi năm. Mức lương của thủ môn số 1 Milan tăng lên gấp 60 lần chỉ sau 2 năm ký bản hợp đồng chuyên nghiệp đầu tiên và 70 lần nếu tính thêm cả “cục nợ” ruột rà. Một kỷ lục của bóng đá thời hiện đại.

- Gigio đáng giá bao nhiêu à? Vô giá! Nếu chúng coi Gigio như một cầu thủ hàng đầu thì tại sao lại đề nghị tăng lương gấp 2, 3 lần cho mấy thằng dạng Morata hay Aubameyang? Đúng là một đám ô uế bốc mùi thum thum. - Raiola xỉa xói trên mặt báo khi nói về Fassone và Mirabelli.

Nhìn qua thì có vẻ Raiola đã thua cuộc trong màn đấu trí giữa hẳn với Fassone và Mirabelli. Hẳn không thể ngăn Donnarumma tự ký vào bản hợp đồng mới có thời hạn 4 năm với Milan. Nhưng ít ai để ý, mọi hành động mà hẳn đã làm để biến Gigio từ một thằng bé còn chưa tốt nghiệp trung học, bỗng chốc trở thành ngôi sao số 1 của Milan và là người nhận mức lương cao nhất của đội bóng. Vậy mà từ đầu đến cuối, Raiola vẫn làm cứ như thể mình là một nạn nhân bị tổn thương ghê gớm.

Mùa hè năm 2020, tức là 1 năm trước khi bản hợp đồng trên đảo hạn, drama bắt đầu chương thứ hai.

Sự xuất hiện, hay nói đúng hơn là lần trở lại, của Zlatan Ibrahimovic đã thay đổi Milan rất nhiều. Trước khi Ibra tới, Milan là một đồng cát hỗn độn và rời rạc. Câu lạc bộ kỷ niệm 120 năm thành lập trong bối cảnh buồn thảm khi không thể ghi nổi bàn nào vào lưới Sassuolo

trên sân nhà và một tuần sau đó thua vỡ mặt trước Atalanta với tỉ số kinh hoàng 0-5 - trận đấu mà bình luận viên kiêm cổ động viên nổi tiếng của Milan, Tiziano Crudelli đã gào khóc trên sóng “chúng mày đếch xứng đáng với màu áo này”. Có hai điều mà ban giám đốc của Milan hướng tới khi mời lại Ibrahimovic. Thứ nhất, họ hy vọng tiền đạo người Thụy Điển sẽ kéo tinh thần của đám nhóc tì Milan lên. Đội bóng của Stefano Pioli khi ấy có độ tuổi trung bình trẻ nhất Serie A và rất dễ bị cảm xúc chi phối. Họ cần một thủ lĩnh, nói đúng hơn là một đại ca hồ báo, để dẫn dắt, để ra lệnh và sẵn sàng đá vào mông bất cứ ai dám lười biếng hoặc mất đi ý chí chiến đấu. Ibra là một nhà vô địch và là cầu thủ đầy chuyên nghiệp. Vì thế, anh chính là “ngọn hải đăng” mà Milan đang thiếu. Thứ hai, Milan hy vọng việc Ibra, người vốn được Raiola yêu mến nhất trên đời, tới Milan và trở thành đồng đội của Donnarumma, khả năng gia hạn hợp đồng của thủ môn này sẽ tăng lên đáng kể.

Maldini và Boban (lúc này chưa bị đá khỏi Milan bởi xung đột thượng tầng) đã có quyết định hoàn toàn chính xác. Kể từ lúc Ibra trở lại, Milan đá sung hấn lên. Họ có một năm 2020 phi thường khi chỉ thua có 3 trận và thắng gần như tất cả các đối thủ cạnh tranh. Chưa đủ để mùa giải 2019-2020 lọt vào top 4 nhưng nó là tiền đề để Milan bước vào mùa giải 2020-2021 đầy hy vọng. Tuy nhiên, vấn đề đau đầu nhất mà ban lãnh đạo Milan cần giải quyết lúc ấy chính là trói chân Donnarumma.

Ngay từ đầu mùa giải 2020-2021, Maldini và người cộng sự khác của anh, Federico Massara, đã bắt đầu liên hệ với Raiola để mở các cuộc họp nhằm thảo luận mức lương mới cho thủ môn của Milan. Ý định của Donnarumma là rất rõ ràng. Anh nói với Raiola “Tôi muốn ở lại. Mọi chuyện khác, ông lo”. Nhận được toàn quyền quyết định mà Donnarumma trao cho, Raiola bắt đầu hạch sách. Liên tục trong nhiều tháng, hai bên bế tắc về một thỏa thuận thực sự. Phía Milan sẵn sàng phá vỡ mức lương trần mà Ibra đang nhận để trả cho Donnarumma 8 triệu mỗi năm với bản hợp đồng kéo dài 5 năm. Milan không giấu giếm sự tin tưởng mà họ đặt lên đôi tay Gigio. Một cầu thủ trưởng thành từ Vismara (trung tâm đào tạo trẻ của Milan), người mới 21 tuổi đã nhận

chức vụ đội phó và thường xuyên đeo băng thủ quân ở trên sân. Rõ ràng, Milan muốn tương lai của Donnarumma phải gắn liền với CLB.

- 10 triệu euro mỗi năm và bản hợp đồng 2 năm - Raiola thản nhiên.

Đáp lại là cái nhìn trôn trối từ phía hai vị giám đốc của Milan.

Mà nào đã hết. Các nguồn tin bên lề cho biết Mino còn muốn có 20 triệu euro phí hoa hồng để “bôi trơn” cho bản hợp đồng nữa kia. Một sự trơ trẽn! Một gã láu cá! Một tên ăn cướp!

Những cuộc thương lượng giữa hai bên diễn ra liên tục với tần suất dày đặc trong bối cảnh toàn đội Milan đang căng mình chiến đấu giành một suất dự Champions League. Raiola không nói nhưng ai cũng hiểu hẳn đang chờ đợi kết cuộc của mùa giải để quyết định tương lai cho Donnarumma. Nếu Milan không lọt vào top 4, Gigio sẽ ra đi. Tất nhiên là miễn phí.

Nhưng Raiola không ngờ hẳn đã phạm phải sai lầm vào phút chót. Người ta thường nói “già néo thì sẽ đứt dây”. Mino đã “già néo” và cái sợi dây mong manh của sự kiên nhẫn đã bị đứt. Tháng 5/2021, Maldini và Massara bí mật liên hệ với đại diện của Mike Maignan, thủ môn số 1 của Lille. Chàng trai người Pháp ngay lập tức gật đầu đồng ý và nó đã mở đường cho sự quyết tâm dứt bỏ Donnarumma. Chỉ 1 ngày sau khi Milan kết thúc mùa giải với vị trí Á quân Serie A, CLB chính thức tuyên bố “Donnarumma sẽ không được gia hạn”.

Sau này, cựu cầu thủ Sergio Pellissier nhận định “Thật không công bằng nếu chấp nhận mức lương 10 triệu euro cho một cầu thủ và 20 triệu euro nữa cho người đại diện của anh ta. Maldini đã làm đúng và nếu tất cả mọi câu lạc bộ đều nghĩ như Milan thì giá cầu thủ sẽ giảm ngay”. Cuộc chiến của Raiola với Milan về Donnarumma đã kết thúc vào cuối tháng 5/2021. Hơn một tháng sau đó, thủ môn của Italia ký vào bản hợp đồng 5 năm với PSG còn Milan thì đã quên anh sau khi chứng kiến tài nghệ phi thường của Maignan, người trở thành đội trưởng nước ngoài đầu tiên của Milan sau 64 năm...

03

NG H C RAIOLA

“

**Đó là quãng thời gian
hạnh ph**

- Mino Raiola

- Này, bố già, có một tên khách muốn ly cúp Sassicaia, con cứ thấy nghi nghi là... - Mino chạy ra chỗ quầy quản lý để tỉ tê với Raiola bố.

- Lấy cho hắn đi! Hỏi nhiều! - Ông Mario đáp lời thằng con mà tay vẫn không ngừng làm việc, thậm chí còn không thèm quay lại liếc nhìn gã khách lấy một lần.

- Cơ mà bố trông thấy hắn chưa? Bố nghĩ liệu tên đó có trả nổi tiền rượu không? Hắn ăn mặc trông như thằng đánh giày ấy.

Mario dừng tay, nhìn thẳng con bé bự của mình:

- Mino, có hai loại khách hàng. Thứ nhất là khách hàng và thứ nhì là khách hàng. Hiểu chưa?

- Con không hiểu. Chẳng phải nó như nhau à bố? - Mặt Mino dần ra.

- Ờ, đúng rồi đó thằng nhãi. Nếu ai đó vào đây gọi đồ thì hãy mang đến cho họ, kể cả khi gã đó bận quần đùi hay ăn mặc như thằng cái bang tám túi. Bố cá một ăn năm thằng đó là một tay lái buôn cực

kỳ giàu có và là một kẻ lười đời, đủ để hiểu khi quyền lực ở trong tay thì nó có thể mặc bất cứ thứ gì nếu nó thích.

Những gì ông Raiola bố nhận xét đúng chóc 100%. Cái gã khách mà Mino nghi ngờ hóa ra là một tay buôn sừng sỏ thật sự và giàu nứt vách. Bài học đầu đời ấy đã ảnh hưởng sâu sắc tới Raiola con và biến hắn trở thành một kẻ có vẻ ngoài nhếch nhác như dân chợ búa. Nếu nói hắn chưa từng mặc vest, thắt cà vạt thì cũng không hẳn. Hắn từng làm như thế trong những buổi tiệc yêu cầu trang phục lịch sự. Nhưng khi làm việc, hắn luôn bận một bộ đồ khiến hắn thoải mái nhất, một chiếc quần đùi, một cái áo phông giá 5 euro – chắc thế hoặc có khi còn rẻ hơn – và đeo cái kính đen trông sao cho thật ngầu. Chỉ có đám loser đa cấp mới giấu mình sau những bộ cánh lịch sự và cố gồng người để ra vẻ. Còn những kẻ như Raiola, hắn không cần chứng minh bản thân bằng trang phục bởi quyền lực và tiền bạc mà hắn có trong tay khiến hắn luôn nhận được sự tôn trọng (đúng hơn là sợ hãi), kể cả khi khoác bao tải lên người.

Raiola chưa bao giờ hoàn thành bậc Đại học. Trong số những tay siêu cò, cùng với Jorge Mendes, hắn là một kẻ hiếm hoi không có bằng cử nhân. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là hắn thất học. Trái lại, hắn học rất giỏi. Chúng ta có thể thấy rõ qua việc hắn chỉ học Luật hai năm, nhưng sau đó nhanh chóng nắm vững để vận dụng vào công việc một cách xuất sắc. Chưa kể, hắn còn là một thiên tài về ngoại ngữ. Đối với lĩnh vực ngoại ngữ, một đứa trẻ được công nhận là “thần đồng” cần phải có đủ khả năng nghe nói tốt ít nhất 3 thứ tiếng khác nhau. Raiola là một “thần đồng” như thế. Không, hơn thế! Ngay từ lúc còn khá trẻ, hắn đã giao tiếp được 7 thứ tiếng: Italia, Hà Lan, Tây Ban Nha, Anh, Pháp, Đức và sau đó là cả tiếng Bồ Đào Nha vì hắn muốn nắm thóp đám cầu thủ Brazil. Mặc dù có khả năng ngôn ngữ siêu hạng như thế nhưng Raiola chẳng bao giờ tự phụ về trí tuệ của mình. Hắn chỉ nói đơn giản thế này:

“ B 7 thứ tiếng không phải thể hiện mình thông minh. Đó là sự chuẩn bị.

Đúng như vậy! Hẳn cần mẫn học mọi thứ cần thiết là để chuẩn bị cho tương lai. Trường học của hẳn chính là cái quán pizza mà ông bỏ dựng nên ở Haarlem. Tại đây, khi làm phục vụ bàn cho bố, hẳn tiếp xúc với vô số khách hàng tới du lịch hoặc làm việc rồi trở thành thông dịch viên cho họ. Vốn liếng ngoại ngữ lẫn số tiền trong tài khoản của hẳn cứ thế lớn theo từng ngày và biến hẳn thành một chuyên gia lúc nào không hay. Nhưng nếu chỉ có kiến thức về luật và ngoại ngữ thì không thể biến Raiola trở thành một siêu cò, chính dòng máu kinh doanh mới tạo ra một gã khổng lồ trên thị trường chuyển nhượng.

Chúng ta hãy cùng đi ngược lại thời gian hơn 50 năm trước để tìm hiểu về nguồn gốc của Raiola, về nơi mà hẳn đã cất tiếng khóc chào đời và bắt đầu đặt chân vào cuộc hành trình phi thường ấy...

Mino vốn có cái tên cúng cơm là Carmine, Carmine Raiola. Tuy nhiên, như nhiều người Ý khác, hẳn cũng có cái tên thân mật hơn mà ngày nay, chúng ta hay gọi, tức “Mino”. Gia đình hẳn vốn gốc gác ở gần Nocera Inferiore thuộc Salerno của vùng Campania, miền nam Italia. Thị trấn nổi tiếng xinh đẹp và sầm uất. Đứng ở trong thị trấn, xa xa có thể nhìn thấy dãy núi Lattari ẩn hiện trong mây. Nhưng nơi Mino được bà mẹ đỡ lại là Angri, cách Nocera vài cây số và gần gũi hơn hẳn. Angri vốn cứng đầu từ thời La Mã. Nghe đồn trước khi Thiên Chúa giáng sinh mấy chục năm, người dân nơi đây đã dám nổi dậy chống lại chính quyền Caesar. Sau khi bị quân La Mã thu phục, họ lại trở thành những người lính thiện chiến của đế chế và phục vụ đắc lực cho đến khi đế chế tan rã.

Raiola bố, tức ông Mario, là một người thợ cơ khí chân chính, cả ngày chỉ biết cắm đầu vào đồng máy móc trong xưởng và về nhà với dầu máy dính từ đầu tới chân mà tiền kiếm được chả đáng là bao. Gia đình ông vẫn cứ sống bình bình, bánh mì ba bữa, quần áo mặc cả ngày, hàng tháng tiết kiệm một khoản nho nhỏ phòng khi trái gió trở trời, chẳng có gì thay đổi từ năm này qua năm khác. Thế rồi, một ngày xuân đẹp trời, hoa nở ngoài vườn và chim chóc bay lượn khắp nơi, ông chợt nhận ra mình nên đổi nghề, ít nhất là để thằng con mới chào đời có chút tương lai sáng sủa hơn. Là nghề nào bây giờ nhỉ? À! Chắc là làm pizza.

Nocera là nơi canh tác thứ cà chua ngon nhất thế giới, tạo ra bột kem nền cũng ngon nhất thế giới và đương nhiên các loại pizza cũng đa dạng nhất thế giới. Các quán pizza đẳng cấp ở đây nhiều không đếm xuể với những món độc quyền mà không nơi nào bắt chước nổi. Rõ ràng, sống ở nơi mà phong vị pizza ngấm đến tận ruột thừa như Nocera này thì khởi nghiệp bằng cách mở nhà hàng pizza phù hợp dứt đuôi đi chứ còn gì nữa!

Một cuộc họp nội bộ gia đình được diễn ra khi mà Mino còn đang quán tã. Ông Mario và bà Annunziata quyết định mở một quán pizza. Nhưng cả hai đều hiểu nếu mở ở quê nhà thì chỉ có nước phá sản. Như đã nói ở trên, thị trấn có đến hàng trăm quán pizza từ nhỏ tới lớn, chưa kể số lượng đầu bếp pizza nơi đây còn nhiều nhất thế giới và chắc chắn, tài nghệ cũng ở hạng đầu luôn. Cạnh tranh thế quái nào được. OK! Vậy còn đường thứ hai? Ra nước ngoài sinh sống đồng thời phổ biến văn hóa pizza cho nơi ấy. Vừa đỡ phải cạnh tranh khốc liệt mà lại còn được cái tiếng là “phát triển văn hóa địa phương”. Xong! Và nhà Raiola quyết định chọn Haarlem, một thành phố cổ kính và yên bình của Hà Lan. Tại sao lại chọn Hà Lan? Bởi đó là một nơi dễ sống, cư dân thân thiện, khí hậu trong lành và quan trọng nhất, đồ ăn ở đây đỡ tẻ. Rõ là một cơ hội phát triển hiếm có. Ông Mario không ngờ rằng quyết định ấy của ông đã tạo ra một kẻ đáng sợ trên thị trường chuyên nhượng của bóng đá 30 năm sau.

Năm 1969, gia đình Raiola bán hết nhà cửa ruộng vườn và mấy con lợn ở quê hương rồi dắt díu nhau tới Hà Lan. Lúc đó, Mino mới hơn 1 tuổi. Như người ta vẫn nói, số phận hẳn đã gắn liền với những vụ chuyển nhượng ngay từ khi còn bé tí. Ông Mario và vợ đã không hối hận về chuyến đi này. Haarlem chào đón gia đình Raiola bằng vẻ quyến rũ của một thành phố vô cùng xinh đẹp. Ngay bây giờ, nếu bạn vào google và gõ từ khóa “Haarlem”, bạn sẽ cảm thấy yêu thích ngay nơi này. Dòng sông Spaarne hiền hòa chảy qua và soi bóng những ngôi nhà gỗ xinh xắn chẳng khác nào một câu chuyện cổ tích. Cư dân trong thành phố cực kỳ thoải mái và dễ chịu, còn khí hậu tuy không ấm áp như miền nam Italia nhưng cũng không đến nỗi bi đát như vùng Bắc Âu lạnh giá.

Ở Haarlem, ông bà Raiola dồn toàn bộ số tiền tích cóp và vay mượn để mở một quán pizza nhỏ. Thói quen làm việc bất chấp thời gian của ông Mario tiếp tục được duy trì ngay cả khi chuyển sang làm nghề mới và nó di truyền sang cả thằng con ông. Mino sẽ không bao giờ từ chối công việc, kể cả khi bị dựng dậy vào giữa đêm hôm khuya khoắt hay đang ngốn ngấu hải sản ở vùng biển Ibiza lộng gió.

“Trường học” của Raiola được mở rộng không ngừng. Từ một cái quán bé xíu ban đầu, nó cứ phình to dần theo thời gian và cuối cùng, khi Mino học trung học, đó đã là một cái nhà hàng khá sang trọng và nổi tiếng trong thành phố. Hẳn được ông già cho phục vụ trong nhà hàng để có chút tiền tiêu vặt mời mấy cô bạn gái cùng trường ly café Dutch Bros. Nhưng nếu hẳn lèm bèm với bà cô thì cứ coi chừng, ông Mario không ngần ngại cho ngay một cái bạt tai vều mồm. Mino lớn lên trong mùi thơm của món pizza và mì ống, khách hàng thì đến ngày một nhiều. Sau này, hẳn kể lại rằng đây chính là khoảng thời gian mà hẳn hạnh phúc nhất, trong cái khung cảnh mà hẳn gọi là hao hao với tiểu thuyết *Bố già* của một Mario khác, tức Mario Puzo.

Ở nhà hàng Napoli, Mino kiêm đủ thứ việc, tiếp khách, lau dọn bàn, mang đồ ăn lên, đưa hóa đơn và cả phiên dịch cho ông già mỗi khi khách cần tỉ tê tâm sự. Chẳng hiểu sao ông già hẳn nói tiếng Hà Lan í ẹ thế mà vẫn kinh doanh phát đạt mới tài. Từ năm 16 tuổi, Mino được thăng chức lên thành phục vụ kiêm thu ngân và thủ quỹ của nhà hàng. Hẳn đã trưởng thành rất nhanh, thực sự nhanh. Nhưng hẳn vẫn cần một chất xúc tác để có thể khai phá ra tiềm năng không giới hạn của hẳn. Chất xúc tác ấy đến từ chính một người khách đặc biệt: Chủ tịch đội bóng Haarlem – một người vô danh mà cho đến giờ cũng không ai biết tên họ cụ thể là gì.

04 ÔNG CHẢ BIẾT CÁI QUÁI GÌ VỀ BÓNG ĐÁ

“ Mino là một thằng nhóc thiên tài.

- Lời những người hàng xóm nói về Raiola

Cứ mỗi thứ sáu hàng tuần, vị Chủ tịch của câu lạc bộ Haarlem lại tới nhà hàng Napoli của gia đình Raiola để nhâm nhi món mì Spaghetti sốt bò bằm đúng vị Nocera. Ông ta đặc biệt chú ý tới thằng bé bồi bàn to béo nhưng hết sức nhanh nhẹn, cả tay chân lẫn mồm miệng. Hồi đó, Raiola đã hơn 19 tuổi, tuy hơi thừa cân chút xíu nhưng mặt vẫn rất non tơ. Hai người sớm làm quen với nhau và một lần nọ, khi đặt đĩa pizza lên bàn, Mino nhìn thẳng vào mắt người khách và nói với giọng rất nghiêm túc:

- Với tất cả sự tôn trọng, tôi có thể nói với ông thế này, ông chả biết cái quái gì về bóng đá cả.

Người đàn ông già mỉm cười trước câu nói của thằng nhóc và chả buồn đáp lại. Mino thấy cách gây ấn tượng của mình thất bại thì cũng không nhắc lại nữa mà quay người đi. Song hẳn không bỏ cuộc. Tuần nào cũng vậy, mỗi khi mang đồ ăn đến, hẳn lại nhắc lại câu nói ấy:

- Chào ngài Chủ tịch, rất vui khi gặp lại ông, kể cả khi tôi vẫn muốn nói rằng ông chả biết cái quái gì về bóng đá cả.

Cuối cùng, ấn tượng cũng đã sinh ra. Sau khi “chả biết cái quái gì về bóng đá” lần thứ 11, người đứng đầu đội bóng địa phương nhìn

theo bóng lưng Raiola với vẻ chăm chú. Ông quyết định hỏi han những người xung quanh về hắn. Tất cả đều nói “Mino à? Hắn là một thiên tài quý quyết trong kinh doanh đấy!”.

Họ kể cho ông ta nghe về việc mới 17 tuổi, Raiola đã kiếm cho mình một chân trong Hiệp hội doanh nhân thành phố, và mới 19 tuổi, hắn đã dùng tiền tiết kiệm mua đứt một cửa hàng McDonald’s rồi sang tay ngay sau đó vài tháng để kiếm lời tới gần 30%. Nghe xong, vị Chủ tịch đã có quyết định của riêng mình. Cuối tuần sau, khi Mino mang món ăn ra bàn và lặp lại câu nói quen thuộc, ông nhìn hắn rồi hỏi:

- Mino này, nếu cậu tự tin về bản thân như thế, cậu muốn thử sức một lần không?

- Là... - Raiola vẫn không ngừng tay.

- Tôi sẽ giao cho cậu phụ trách một đội bóng, ngon đấy chứ?

- Thế à, ông đang giấu tôi chăng?

- Nhìn này Mino, tôi nghiêm túc đấy. Mọi người đều nói cậu biết cách quản lý và tôi rất ấn tượng về điều này. Tôi muốn giao cho cậu mảng thể thao và đội trẻ của Haarlem để xem cậu có làm hay như cậu nói không.

Trong bụng Raiola sướng đến phát điên. Hắn đã chờ đợi cơ hội thế này mấy năm nay rồi. Hắn từng muốn thử sức với vai trò cầu thủ ở chính Haarlem vì mê bóng đá, nhưng ngay lập tức từ bỏ ý định điên rồ ấy. Hãy nhớ Raiola là một kẻ sẵn lòng tài năng siêu hạng và một kẻ như thế đương nhiên phải biết mình có khả năng đá bóng hay không. Hắn hiểu rõ nếu cứ cố chấp theo đuổi trái bóng tròn, hắn sẽ sớm thành cái thùng rác của đám cổ động viên và là bị bông của tụi đồng đội. Bởi vậy, hắn muốn mình đảm đương và nổi danh với một vai trò khác trong bóng đá. Đây là cơ hội của hắn.

Nhưng trái với suy nghĩ của ông chủ CLB Haarlem, biểu hiện bên ngoài của Raiola vẫn rất lạnh lùng. Hắn chỉ đáp “Cám ơn” đầy tế nhị và sau đó thể hiện tình cảm bằng cách giảm đôi chút phần trăm trên tờ hóa đơn thanh toán cho vị khách già. Đêm hôm đó, hắn mất ngủ. Bởi hắn biết cuộc đời mình đang rẽ sang một hướng khác đầy màu sắc hơn. Không phải pizza và mì ống nữa mà là đám cầu thủ quần áo dầm mồ hôi và bóng đá. Hắn muốn thao túng môn thể thao này

giống như đã từng làm với những đồ ăn trong nhà hàng Napoli của gia đình. Chỉ có điều, điểm xuất phát của Raiola thực sự rất thấp.

- Làm thế quái nào đội bóng này lại lò ra được một gã như Ruud Gullit nhỉ? - Raiola buột miệng.

Hắn biết rất rõ tiểu sử của Haarlem, một câu lạc bộ tầm thường, một đội bóng hạng B của Hà Lan. Mặc dù được thành lập từ năm 1889, nghĩa là sớm hơn cả “Big Three” của bóng đá Hà Lan tới chục năm có lẻ, nhưng Haarlem cũng chẳng có mấy thành tích nổi bật. Danh hiệu đáng nói nhất là việc họ đã vô địch quốc gia vào năm 1946 với điểm nhấn là 2 trận đấu liên tiếp trước Ajax, Á quân mùa giải ấy, diễn ra trong vòng chưa đến 24 giờ. Lượt đi, Haarlem thắng 2-0 vào ngày 29/6. Mười bảy tiếng đồng hồ sau đó, hai đội tiếp tục gặp nhau ở trận lượt về và thủ môn Piet Kluit của Haarlem thấy mình bỗng trở thành trò cười cho thiên hạ khi phải vào lưới nhặt bóng tới 8 lần. Tuy đá hơi dần độn trận đó nhưng rốt cuộc, Haarlem vẫn tích đủ điểm để qua mặt chính Ajax vào cuối mùa với chênh lệch 1 điểm. Sau chiến công phi thường của năm hậu chiến, Haarlem chỉ còn là cái bóng mờ ở giải Hà Lan cho đến ngày mà Raiola bắt đầu bước chân vào đây. Đó là năm 1987, đúng năm mà Ruud Gullit, sản phẩm do Haarlem góp phần tạo ra, giành giải thưởng Quả Bóng Vàng châu Âu.

Vấn đề đầu tiên mà Raiola-sắp-20-tuổi phải đối mặt khi nắm giữ mảnh thể thao của Haarlem chính là “tiền đâu”. Ở đâu cũng thế, dù là ở một đội bóng của Italia hay Hà Lan hoặc xa hơn là tận Nam Phi, tiền vẫn cứ luôn là thứ cần phải nói tới trước nhất. OK! Anh bạn có thể sở hữu hàng đồng ý tưởng hay ho đấy nhưng không có tiền thì nó sẽ thành “gay go” ngay!

Sau hàng tuần trời dùng tay bóp đến méo cả trán, Raiola cũng nghĩ ra một cách, đó là làm cầu nối giữa Haarlem với Napoli, đội bóng của quê hương hắn và cũng là đội bóng mà hắn vô cùng hâm mộ. Napoli lúc này vừa giành Scudetto đầu tiên và đang sở hữu cầu thủ mà Raiola cho rằng là người mạnh nhất trong lịch sử bóng đá, tức Diego Armando Maradona. Quan trọng hơn, I Partenopei (biệt danh của Napoli) có tiền, rất nhiều tiền. Nếu Napoli và Haarlem liên kết với nhau, đội bóng nhỏ bé của Hà Lan sẽ là cầu nối mang những tài năng

xuất chúng nhất ở bản địa đến với miền nam Italia. Cả hai bên sẽ cùng có lợi, Napoli thì có các cầu thủ giỏi còn Haarlem thì có tiền. Nghĩ là làm. Raiola khăn gói quả mướp trở về quê hương. Với tư cách là GĐTT của Haarlem kiêm người đứng đầu hệ thống đào tạo trẻ, hẳn đã được đích thân Chủ tịch của Napoli, kỹ sư Corrado Ferlaino - người được mệnh danh là “tác phẩm dân gian của bóng đá Ý” - tiếp chuyện.

Suốt cả buổi, Raiola trình bày tới sùi bọt mép về bản kế hoạch vĩ đại của hắn. Nào là Napoli chỉ cần đầu tư tiền vào Haarlem để thành “chân rết”, rồi thì Haarlem sẽ tìm kiếm các cầu thủ Hà Lan xuất sắc và đẩy những người giỏi nhất cho Napoli với giá rẻ. Lý do? Ấy là bởi vì sự khác biệt về “hệ số” giữa các giải đấu. Như ở giải đấu ít tiếng tăm, giá của một cầu thủ khi mua bán nội bộ, chẳng hạn là 1.000 đồng, nhưng nếu được bán sang một giải ngon hơn thì có khi nó được nhân lên gấp 10, thành 10.000 đồng ngay. Mà Serie A thì đang là giải có “hệ số” nhân giá trị này nhiều nhất châu Âu. Tức là cùng một cầu thủ ở Hà Lan, Haarlem sẽ mua được với giá thấp hơn nhiều lần so với việc Napoli tự “deal” trực tiếp với đối tác. Thay vì thế, Napoli nên đổ tiền cho Haarlem, CLB sẽ “mua hộ” cầu thủ cho đội bóng Italia và ăn chênh lệch chút đỉnh. Vòng quay đơn giản có vậy thôi. Tuy nhiên, Ferlaino chỉ ngồi nghe với vẻ mặt thờ ơ và thi thoảng ngáp tới sái quai hàm. Ngay cả khi Raiola vung vít về một gã trai trẻ măng có tên là Dennis Bergkamp, người có triển vọng trở thành cầu thủ hàng đầu thế giới, mà chỉ cần chi 700 triệu lire là đủ để sở hữu, Chủ tịch của Napoli vẫn lắc đầu.

Rốt cuộc, Raiola phải cay đắng ra về sau khi nhận ra rằng tình yêu một CLB bóng đá là thứ rẻ tiền nhất trong cái ngành công nghiệp tàn nhẫn này và nếu mà hắn còn yêu một đội bóng nào đó, thì vĩnh viễn không bao giờ có thể thành công.

Khi cái bóng tròn trịa của Raiola khuất sau cánh cửa, Ferlaino nhếch mép đầy mỉa mai “Đúng là một tấm chiếu mới”. Nhưng ông ta không biết rằng mình vừa tuột khỏi tay một báu vật, người có khả năng biến Napoli trở thành một đội bóng vĩ đại chẳng kém gì “Tam đầu chế” của bóng đá Italia. Chỉ đến gần 30 năm sau đó, khi mà Raiola đang hoành hành trên thị trường chuyển nhượng, Ferlaino, lúc này đã 86 tuổi, mới nói về hắn bằng một giọng căm ghét pha lẫn tiếc nuối “Mino là cơn ác mộng của các đội bóng”.